

Arrest

nr. 167 715 van 17 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 26 december 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 november 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 januari 2016 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster en haar Belgische partner leggen op 11 maart 2011 te Hasselt een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. Verzoekster dient op 26 mei 2015, in haar hoedanigheid van wettelijk samenwonende partner van een Belgische onderdaan, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 18 november 2015 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.05.2015 werd ingediend door:

Naam: [A.]

Voornaam: [N.]

Nationaliteit: Kosovo

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.'

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur dd. 21.05.2015 (Ottati Mario) en een bijbehorende loonfiche voor de maand mei 2015 voor.

Echter, uit de gegevens van het administratieve dossier blijkt dat de referentiepersoon niet langer tewerkgesteld is bij deze werkgever sedert 19.06.2015. Nadien was hij tewerkgesteld via uitzendarbeid (Start People), maar ook deze tewerkstelling is inmiddels afgelopen.

Er werden geen bijkomende documenten voorgelegd met betrekking tot de exacte aard en het netto-bedrag van de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Zodoende kan niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de zorgvuldigheidsplicht. Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidtoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het is uiteraard de vreemdeling die vervoegd wordt, in casu de Belgische partner van verzoekster die moet bewijzen dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Verwerende partij mag verzoekster haar aanvraag niet automatisch weigeren wanneer deze vaststelt dat de aangevoerde bestaansmiddelen niet toereikend zijn.

Van zodra verwerende partij aangeeft dat het inkomen van de referentiepersoon lager ligt dan het in art. 40ter, tweede lid, eerste streepje, tweede zin van de vreemdelingenwet vermelde referentiebedrag en dit inkomen aldus niet toereikend is, zoals zij in casu doen, verwerende partij verplicht is om volgens art. 42, §1, tweede lid vreemdelingenwet in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en zijn familieleden, te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden (cf. Grondwettelijk Hof, 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2).

Overeenkomstig art. 7, §1, c van de Richtlijn 2003/86 worden de aard en de regelmaat van deze inkomsten beoordeeld en wordt er rekening gehouden met het niveau van de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden ten laste van de vervoegde vreemdeling.

Daarenboven is het zo dat vreemdelingen die een vervangingsinkomen ontvangen, zoals bvb. een werkloosheidsuitkering, niet beschouwd wordt als ten laste van de openbare overheden (Parl. St. Doc 51-2478/001 p. 48).

De bestaansmiddelen van de vervoegde vreemdeling moet thans gelijk zijn aan minstens 120% van het leefloon tarief - persoon met een gezin ten laste – en zulks conforme art. 40ter Verblijfswet.

Momenteel bedraagt dat 1307,78 EUR. Het bedrag is gekoppeld aan de spilindex van de consumptieprijzen.

Desalniettemin, moet men zoals vermeld bij het beoordelen van de bestaansmiddelen rekening houden met de aard en regelmatigheid van deze inkomsten, met dien verstande dat leefloon, maatschappelijke dienstverlening, gezinsbijslag, wachttuitkering en een overbruggingsuitkering niet in aanmerking kunnen worden genomen.

De inkomensgrens van 120% leefloon is volgens het arrest Chakroun van 4 maart 2010, nr. C-578/08 te hoog en strijdig met de rechtspraak van het Hof van Justitie. Bestaansmiddelen die minstens gelijk zijn aan 100% van het leefloon tarief 'persoon met een gezin ten laste' zouden voldoende moeten zijn.

Als de vreemdeling die vervoegd wordt geen stabiele en toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, mag verwerende partij de aanvraag gezinshereniging niet automatisch weigeren.

Verwerende partij moet eerst een behoefteanalyse maken van het gezin. Op basis daarvan bepaalt verwerende partij welke bestaansmiddelen verzoekers nodig hebben om in de behoeften van hun gezin te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid (art. 42, §1, tweede lid Vw.).

Een werkloosheidsuitkering kan daarentegen enkel in aanmerking genomen worden voor zover de gezinshereniger bewijst dat zij actief op zoek is naar werk.

Wanneer zelfs het gezinslid in casu geen toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, moet verwerende partij een behoefteanalyse maken van het integraal gezin en op basis daarvan vaststellen welke bestaansmiddelen zij behoeven om in hun behoeften te voorzien, zonder ten laste te vallen van de overheid wat verwerende partij in casu duidelijk niet heeft gedaan.

Uit deze bestreden beslissing blijkt onstuitbaar dat de uiteenzetting niet beschouwd kan worden als een behoefteanalyse die beantwoordt aan het gestelde in art. 42, §1 van de vreemdelingenwet.

Nergens in de bestreden beslissing is verwerende partij nagegaan welk bedrag dit gezin daadwerkelijk nodig heeft om aan hun individuele behoeften te voorzien, zonder een beroep te doen op de sociale zekerheid, laat staan dat deze concrete behoeften werden afgewogen tegenover het maandelijkse inkomen van de Belgische referentiepersoon om te beoordelen of er al dan niet, in de concrete omstandigheden van het geval van verzoeker en zijn gezin, daadwerkelijk een risico bestaat dat zij ten laste zullen vallen van de Belgische sociale bijstandstelsel.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de

aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoekster met haar Belgische partner en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypothesen wat betreft de financiële situatie van de referentiepersoon.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R.W. 1982 – 1983, 963.).”

2.2.1. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven in rechte en in feite van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster beriep zich ten overstaan van het bestuur op een recht op verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 40bis, §§ 2, eerste lid, 2° en 4 juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

In dit verband stelt artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

In casu weigert verweerder het recht op verblijf van meer dan drie maanden te erkennen, omdat niet is aangetoond dat de Belgische partner beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Hiertoe wordt gesteld dat als bewijs van de bestaansmiddelen van de Belgische partner weliswaar een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur van 21 mei 2015 werd voorgelegd, evenals een bijbehorende loonfiche, doch de referentiepersoon sinds 19 juni 2015 niet langer is tewerkgesteld bij deze werkgever. Verweerder merkt op dat er sindsdien weliswaar nog sprake was van een tewerkstelling via uitzendarbeid, doch ook deze tewerkstelling inmiddels is afgelopen. Verweerder stelt vast dat geen bijkomende documenten voorliggen met betrekking tot de exacte aard en het nettobedrag van de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon en zodoende niet afdoende kan worden beoordeeld of de Belgische referentiepersoon beschikt over de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

De Raad stelt vast dat verzoekster als dusdanig niet ingaat op deze motivering in de bestreden beslissing, en zodoende ook niet aannemelijk maakt dat verweerder hierbij is uitgegaan van een incorrecte

feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Zij geeft nog aan dat de beslissing is gesteund op *“hypotheses wat betreft de financiële situatie van de referentiepersoon”* doch gelet op de voorziene motivering blijkt zulks geenszins. Verweerder stelt enkel vast dat de voorliggende stukken geen duidelijkheid geven over de actuele bestaansmiddelen in hoofde van de referentiepersoon.

Verzoekster betoogt in haar middel verder dat verweerder overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een behoefteanalyse had moeten doorvoeren.

Artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Overeenkomstig bovenstaande wetsbepaling is verweerder indien niet is voldaan aan de voorwaarden van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet, verplicht om op basis van de eigen behoeften van de vervoegde partner en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (zie in dit verband RvS 19 december 2013, nr. 225.915).

De Raad stelt in casu vast dat verweerder in de bestreden beslissing vaststelde dat er op dat ogenblik geen actuele bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon voorlagen die in rekening konden worden gebracht bij het bepalen of er sprake is van de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, nu de aangebrachte inkomsten uit tewerkstelling niet langer werden genoten. Bij gebreke aan actuele bestaansmiddelen die in rekening kunnen worden gebracht, is er geen sprake van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen die lager zijn dan het in diezelfde bepaling bedoelde referentiebedrag en in deze situatie rustte er op verweerder geen verplichting om over te gaan tot de in artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet bedoelde behoefteanalyse (RvS 27 januari 2016, nr. 233.641). In de situatie dat verweerder bij het nemen van zijn beslissing vaststelt dat niet blijkt dat er op dat ogenblik nog sprake is van concrete bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon, dient hij niet over te gaan tot een behoefteanalyse. In deze situatie liggen immers noodzakelijkerwijze geen bestaansmiddelen voor om te voorkomen dat de vreemdeling ten laste komt van het sociale bijstandstelsel (RvS 11 juni 2013, nr. 223.807). Er blijkt niet dat verzoekster in haar situatie op nuttige wijze kan refereren aan die gevallen waarin er weliswaar stabiele en regelmatige bestaansmiddelen voorliggen, doch deze ontoereikend zijn.

Verzoekster beperkt zich voor het overige tot een algemene uiteenzetting betreffende de bepalingen van de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet, doch zonder deze concreet te betrekken op haar situatie. Dit betoog vermag geen afbreuk te doen aan de determinerende motieven van de bestreden beslissing.

De Raad wijst er ten slotte op dat de wetgever enkel heeft voorzien in een recht op verblijf van meer dan drie maanden voor de wettelijk samenwonende partner van een Belgische onderdaan op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet indien is voldaan aan de in dit verband gestelde verblijfsvoorwaarden. Verzoekster weerlegt de vaststelling in de thans bestreden beslissing niet dat zij naliet zulks aan te tonen. In deze situatie toont verzoekster door vervolgens nog op bijzonder algemene wijze te wijzen op *‘de aard en de hechtheid van de familiale banden’* niet aan dat verweerder kennelijk onredelijk handelde waar hij de verblijfsaanvraag weigerde.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat verweerder op basis van een incorrecte feitenvinding tot zijn beoordeling is gekomen of op kennelijk onredelijke wijze handelde. Er blijkt evenmin dat hij onzorgvuldig handelde of in strijd met artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.3. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS